

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce X. X., nar. XX.XX.XXXX, státní příslušník Ukrajiny, alias (původně udaná identita) X. X., nar. XX. X. XXXX, státní příslušnost Rumunsko, zastoupeného Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2017, č.j. CPR-1997-5/ČJ-2017-930310-V238,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce byl dne 17.9.2016 (při kontrole vozidla, jehož řidič spáchal trestný čin) podle § 27 zák. č. 273/2006 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Policii ČR“), zajištěn hlídkou OO PČR Svitavy. Hlídece se prokázal padělaným občanským průkazem Rumunska č. HR491256, opatřeným jeho podobiznou a znějícím na

jméno X. X., nar. XX. X. XXXX. Ze zprávy Odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia České republiky bylo zjištěno, že rumunskými státními orgány byl občanský průkaz č. XXXXXXXX vydán rumunskému státnímu příslušníkovi jménem X. X., ročník narození XXXX. Dále bylo ze zprávy zjištěno, že osoba s identitou X. X., narozen XX. X. XXXX, je sice v rumunských databázích registrována, avšak podle fotografie se zjevně nejedná o žalobce.

Na základě těchto zjištění bylo s žalobcem dne 18.9.2016 zahájeno správního řízení ve věci správního vyhoštění z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobce prokázal při pobytové kontrole dokladem totožnosti, který je padělán, a na území České republiky pobývá bez cestovního dokladu a víza či jiného platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

V průběhu správního řízení žalobce tajil svou skutečnou identitu a odhalil ji až dne 11.10.2016, poté co v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice požádal o udělení mezinárodní ochrany jako X. X., nar. XX.XX.XXXX, státní příslušník Ukrajiny, který měl na území České republiky povolen pobyt pouze do 24.9.2014. I nadále však žalobce lhal o jiných významných okolnostech. Např. uvedl, že svůj cestovní pas ztratil, ačkoliv mu byla dne 26.10.2016 do Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice doručena zásilka s tímto pasem (byť již neplatným), rodným listem, vkladní knížkou apod. Dále žalobce uvedl, že se cítí zdravý, nemá na území České republiky majetek, závazky, sociální, kulturní ani jiné vazby, nemá ani uzavřeno zdravotní pojištění. Všichni jeho příbuzní žijí na Ukrajině, kam se však vrátit nechce, neboť má „*strach*“, že bude „*povolán do války*“. Má též obavy z ekonomických obtíží. Žádné jiné okolnosti mu v návratu do země původu nebrání.

Vzhledem k výše uvedenému Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, rozhodnutím ze dne 12.12.2016, č. j. KRPE-79284-72/ČJ-2016-170022-SV, žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 téhož zákona uložila správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 let, neboť se žalobce při pobytové kontrole prokázal dokladem totožnosti, který je padělán, a současně na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu a víza či jiného platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítlo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 17.5.2017, č. j. CPR-1997-5/ČJ-2017-930310-V238.

Proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie podal žalobce žalobu, v níž namítal, že správní orgány „*nedostatečně vyhodnotily nebezpečí vážně újmy*“, která žalobci po jeho návratu na Ukrajinu hrozí. Žalobce setrvale odmítá „*nastoupit do ukrajinské armády*“, za což mu hrozí trestní stíhání a trest odnětí svobody. Žalobce tak bude po návratu na Ukrajinu a po „*odmítnutí nastoupit do armády vystaven věznění v ukrajinských věznicích*“, přičemž podmínky v těchto věznicích jsou takové, že by pobyt žalobce v nich „*mohl vést k porušení čl. 3 a 5 Úmluvy*“. Možností věznění žalobce se však žalovaný nezabýval. Žalobce v této souvislosti poukázal i na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (např. rozhodnutí ESLP ze dne 26.10.2000 ve věci Kudla v. Polsko, ze dne 29.1.2008 ve věci Saadi v. Velká Británie, ze dne 15.7.2002 ve věci Kalashnikov v. Ruská federace, ze dne 28. 3. 2006 ve věci Melnik v. Ukrajina, ze dne 1.7.2010 ve věci Davydov a ost. v. Ukrajina a ze dne 15.5.2012 ve

věci Kaverzin v. Ukrajina) a tři roky starou (29.4.2014) zprávu Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (dále též „CPT“), v níž bylo poukazováno na přeplněnost ukrajinských vazebních zařízení. Dále žalobce namítal, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřeně dlouhá a odporuje blíže nespecifikované ustálené správní praxi, na což žalovaný v odvolacím řízení adekvátně nezareagoval. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které neobsahovalo žádné nové /a pro posouzení věci významné/ skutečnosti, a proto ho soud nezasílal žalobci k replice) odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Předně je třeba zdůraznit, že námitky směřující proti závěrům správních orgánů o možnosti vrácení žalobce do státu, jehož je státním občanem, jsou námitkami typizovanými, které opakovaně neúspěšně uplatňují žalobci - ukrajinští státní příslušníci před správními soudy (ve věcech mezinárodní ochrany či ve věcech pobytových), bez ohledu na specifické okolnosti té či oné věci. Např. rizikem trestního postihu za „nenastoupení“ do ukrajinské armády, údajně neakceptovatelnými podmínkami v ukrajinských věznicích, tři roky starou (a tudíž zcela irelevantní) zprávou CPT ze dne 29.4.2014 a výše citovanými rozhodnutími ESLP (která byla vydána ve skutkově zcela odlišných věcech, nadto žádné z citovaných rozhodnutí se nevyjadřuje k aktuální situaci v ukrajinských věznicích /„nejnovější“ z citovaných rozhodnutí se týká sedminásobného vraha Kaverzina a bylo vydáno již v roce 2012/) argumentovali žalobci např. ve věcech vedených u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 49 Az 103/2015 (žaloba byla zamítnuta, kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost /sp. zn. 2 Azs 37/2016/) a pod sp. zn. 42 Az 18/2016 (žaloba byla zamítnuta, kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost /sp. zn. 7 Azs 84/2017/) či u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 78 Az 10/2016 (žaloba byla zamítnuta, kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost /sp. zn. 9 Azs 335/2016/) a pod sp. zn. 78 Az 12/2016 (žaloba byla zamítnuta, kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost /sp. zn. 9 Azs 334/2016/). V takové situaci nemůže být pro žalobce překvapivé, pokud tyto „typizované“ námitky, na něž již v minulosti judikatura odpověděla, budou vypořádány velmi stručně – např. s odkazem na předchozí judikaturu (viz níže), která tuto „typizovanou“ námitku již dostatečně vypořádala (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2017, č. j. 1 As 54/2017 – 38, bod 21).

Dále není pravdou, že by správní orgány „nedostatečně vyhodnotily nebezpečí vážné újmy“, která žalobci po jeho návratu na Ukrajinu údajně hrozí. Naopak. Správní orgán prvního stupně si v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádal závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování žalobce je možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo uvedlo, že vycestování žalobce je možné, přičemž se zevrubně zabývalo i obavou žalobce, že bude „povolán do války“ (jiné obavy žalobce v průběhu správního řízení /vedle obavy ze špatné ekonomické situace na Ukrajině/

nevyslovil, a proto správním orgánům nelze vytýkat, že se nevyslovenými obavami /např. obavou z výkonu trestu odnětí svobody/ nezabývaly). Toto stanovisko pak ministerstvo v odvolacím řízení potvrdilo. Informace, ze kterých ministerstvo vycházelo, byly relevantní, důvěryhodné, vyvážené a hlavně aktuální, ověřené a dohledatelné. Žalovaný pak obsah závazných stanovisek shrnul na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud k závěrům žalovaného, na které tímto odkazuje, pouze stručně dodává, že žalobcem tvrzená rizika jsou zcela hypotetická, neboť vzhledem ke zjevnému handicapu žalobce (žalobce nevidí /v důsledku úrazu z roku 2016/ na jedno oko) nelze o výkonu vojenské služby v případě žalobce vůbec uvažovat. Nebylo proto třeba se zabývat situací v ukrajinských věznicích, neboť je-li v případě žalobce nereálný výkon vojenské služby, není reálný ani jeho případný trestní postih za odepření nástupu k výkonu vojenské služby (soudu je navíc z úřední činnosti známo, že v praxi je na Ukrajině uplatňován zákon o civilní službě, který umožňuje alternativní výkon vojenské služby, což žalobce jaksi zamlčel /k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11.8.2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, a usnesení téhož soudu ze dne 25.5.2017, č. j. 10 Azs 79/2017 – 32, bod 18). I kdyby však o výkonu vojenské služby a o trestním postihu bylo možno v případě žalobce uvažovat, je třeba zdůraznit, že žalobce netvrdil, že se již trestného činu, za který by mu hrozil trest odnětí svobody, dopustil, a proto i z tohoto důvodu bylo zcela nadbytečné zabývat se podmínkami ve věznicích na Ukrajině (shodně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1.3.2017, č. j. 9 Azs 334/2016 – 25, bod 30). Podstatné však je, že žalobce může všem tvrzeným „újmám“ snadno předejít tím, že bude dodržovat zákony země původu.

Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává následující:

Účelem úpravy obsažené v § 179 zákona o pobytu cizinců je naplnění zásady non-refoulement, která vyplývá z Ženevské úmluvy a také z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obdobné ustanovení vtělující tuto zásadu do českého právního řádu se nachází v § 14a zákona č. 325/1999, o azylu (dále též „zákon o azylu“). Judikaturu vztahující se k zásadě non-refoulement tak lze čerpat z rozhodnutí k oběma těmto ustanovením (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č. j. 1 Azs 65/2017 – 50, bod 24).

Branná povinnost je legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále též „Ženevská konvence“), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Evropská úmluva. Podle Ženevské konvence není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, a to ani za situace, že by toto jednání bylo trestné. V Příručce procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíků vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979 je uvedeno, že *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě či strach z boje.“*

Taktéž dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, považovat bez dalšího za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004 – 49). V rozsudku ze dne 7.8.2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu ani tehdy, pokud by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Totéž

vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2015, č. j. 5 Azs 100/2014 – 68. Jak totiž Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, výkon vojenské služby je považován za povinnost plynoucí ze státoobčanského vztahu, a proto povolání k výkonu základní vojenské služby není samo o sobě skutečností zakládající pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 19.10.2006, č. j. 3 Azs 396/2005 – 88). Ze stejného důvodu nelze případné trestní stíhání (či trest odnětí svobody) za odepření nástupu k výkonu vojenské služby považovat samo o sobě ani za skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu (z poslední doby srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2016, č. j. 2 Azs 37/2016, body 10 a 11, či usnesení téhož soudu ze dne 14.7.2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, bod 14). Ostatně instituty cizineckého práva obecně nejsou nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 15.3.2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově či pobytově relevantní jen ve velmi omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46). Bez významu není ani to, že i v České republice je maření způsobilosti k službě, neplnění odvodní povinnosti, obcházení branné povinnosti, nenastoupení služby v ozbrojených silách či nenastoupení mimořádné služby v ozbrojených silách trestným činem (srov. §§ 369 až 374 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník).

V této souvislosti je třeba upozornit i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11.8.2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, v jehož odůvodnění (bod 13) Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Pokud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas s účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne. Pro vyslání do zóny ATO musí voják projít tříměsíčním výcvikem a následně je začleněn do týlu. (...) Jak již bylo uvedeno, ve většině případů službu povolávání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská prokuratura se tím tudíž nezabývá.“ Z citované informace Ministerstva zahraničních věcí tak jasně vyplývá, že případná účast stěžovatele na vojenské operaci probíhající na východě Ukrajiny (tj. antiteroristické operaci) je odvislá od jeho vlastního rozhodnutí, jde v podstatě o dobrovolné rozhodnutí stěžovatele. Nutno zopakovat, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní, přičemž navíc existuje i možnost tzv. alternativní služby. S odkazem na tyto skutečnosti, tak nelze v obecném tvrzení stěžovatele týkajícím se odmítání účasti na „politické válce“ na Ukrajině spatřovat konkrétní důvod, který by udělení mezinárodní ochrany jeho osobě odůvodňoval.“*

Pokud jde o situaci v Ukrajinských věznicích, Nejvyšší správní soud již v minulosti uvedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46), že

„podle zpráv ze země původu není ani neutěšená situace v ukrajinských věznicích závažná do té míry, že by představovala pro stěžovatelku a) hrozbu takové újmy, že by mohla být kvalifikována jako vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za kterou se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“ Na těchto závěrech setrvaly správní soudy i po publikaci zprávy CPT ze dne 29.4.2014, přičemž posuzovaly námitky obsahově totožné s námitkami žalobce (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26.1.2016, č. j. 49 Az 103/2015 – 86, ve spojení s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2016, č. j. 2 Azs 37/2016 – 37, bod 11, popř. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2.11.2016, č. j. 42 Az 18/2016 – 32, ve spojení s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č. j. 3 Azs 271/2016 – 26, popř. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.4.2017, č. j. 42 Az 46/2016 – 41, ve spojení s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39). Pro úplnost je možno na tomto místě dodat, že problémy s přeplněnými věznicemi má trvale i Česká republika (srov. např. http://www.denik.cz/z_domova/ceske-veznice-jsou-nadale-preplnene-odsouzenych-je-temer-23-tisic-20170703.html).

K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. i v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, kde konstatoval, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Odkázat lze také na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31.3.2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30.4.2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17.6.2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18.9.2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, z poslední doby pak např. usnesení ze dne 22.6.2017, č. j. 9 Azs 80/2017 – 31. Žalobce bydlí v Ivanofrankivské oblasti, která konfliktem není a nikdy nebyla přímo dotčena. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by v případě návratu mohl být žalobce jako civilista vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku nestabilní situace v Doněcké a Luhanské oblasti, popř. na Krymu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2017, č. j. 10 Azs 85/2017 – 37, bod 12).

Ekonomické důvody (resp. nepříznivá ekonomická situace v zemi původu) a s tím související těžké životní podmínky nejsou taktéž relevantní (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, a ze dne 27.8.2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28.12.2010, č. j. 8 Azs 16/2010 – 79, a usnesení ze dne 24.5.2017, č. j. 2 Azs 59/2017 – 27).

Lze tedy shrnout, že závěr žalovaného, že zde nejsou důvody znemožňující vycestování žalobce do státu, jehož je státním občanem, je nejen správný, ale i řádně odůvodněný, a proto námitky žalobce, které závěr žalovaného zpochybňují, nelze než vyhodnotit jako liché.

Důvodná není ani námitka, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřeně dlouhá a odporuje blíže nespecifikované ustálené správní praxi.

Správní vyhoštění nemá charakter správního trestu, ale je svou povahou zvláštním preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2012, č. j. 8 As 28/2012 - 33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 14.7.2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52). Tento závěr je v souladu s judikaturou ESLP, který potvrdil, že řízení o správním vyhoštění není rozhodováním o „oprávněnosti trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy (rozsudek velkého senátu ze dne 5. 10. 2002, Maaouia proti Francii, stížnost č. 39652/98). Výrok o ukončení pobytu cizince a o stanovení doby zákazu vstupu jsou na sobě závislé, protože teprve jejich společným naplněním dojde ke správnímu vyhoštění ve smyslu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2013, č. j. 8 As 93/2012 - 41, či rozsudek téhož soudu ze dne 2.3.2017, č. j. 1 Azs 363/2016 - 25).

Stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. b), že pro zde uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 5 let. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, které je limitováno pouze maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k jednotlivým porušením citovaného zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55, či rozsudek téhož soudu ze dne 14.5.2014, č. j. 4 Azs 7/2014 - 36).

Správní soudy tedy v tomto směru přezkoumávají pouze to, zda správní orgány správního uvážení nezneužily či nevybočily z jeho mezí. Nejvyšší správní proto soud v minulosti vyslovil, že „konstatování krajského soudu, že uložení správního vyhoštění na dobu tří let je vzhledem k posuzovanému nezákonnému jednání přiměřené“, je „správný a přezkoumatelný závěr, kterým byla žalobní námitka vypořádána“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2015, č. j. 9 Azs 276/2015 - 27 , bod 19, a ze dne 17.2.2015, č. j. 2 Azs 14/2015 - 31, bod 18).

Správní orgány v případě žalobce stanovily dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 5 let (a prima vista se tak pohybovaly v hranicích vymezených § 119 odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců), přičemž zdůraznily, že si žalobce za účelem vstupu na území České republiky a přístupu na trh práce v České republice opatřil zcela vědomě padělaný doklad totožnosti (padělání a pozměnění veřejné listiny je - nejen - v České republice trestné podle § 348 zák. č. 40/2009 Sb.) a pobýval zde poměrně dlouhou dobu bez příslušných povolení k pobytu, bez platného cestovního dokladu a bez uzavřeného zdravotního pojištění, přičemž pokud by nebyla jeho pravá totožnost při náhodné kontrole odhalena, ve svém protiprávním jednání by pokračoval. Při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, správní orgány dále přihlédly k tomu, že žalobce se správními orgány v průběhu řízení nespolupracoval a svým jednáním jasně demonstroval, že při pobytu na území České republiky nemá zábrany porušovat právní předpisy této země. Na shora popsaných úvahách správního orgánů soud neshledává nic excesivního a dodává, že pokud si cizinec za účelem legalizace svého pobytu na území České republiky obstará padělaný doklad občana Evropské unie a následně zde dlouhodobě neoprávněně pobývá, jedná se o natolik závažné protiprávní jednání, že lze v souvislosti s ukončením pobytu cizince stanovit dobu zákazu vstupu tohoto cizince na území členských států Evropské unie až na samé horní hranici zákonného rozpětí, aniž by takové opatření bylo možno hodnotit jako nepřiměřené. Na tomto místě je třeba též zdůraznit, že neexistuje žádná ustálená správní praxe, která by shora popsaný postup vylučovala. Za ustálenou správní praxi lze považovat pouze takovou praxi, která je ustálená, jednotná a

dlouhodobá a která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Existenci takové ustálené správní praxe žalovaného však žalobce neprokázal (žádné důkazní návrhy v tomto směru neučinil) a soudu též není známa. Naopak jsou soudu známa rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný za obdobná jednání ukládá obdobná opatření. Nejvyšší správní soud např. shledal přiměřenou dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 4 let u cizince, který se po svém přiletu do České republiky prokázal policistům cestovním pasem s pozměněnými údaji (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2014, č. j. 9 Azs 107/2014 – 43, bod 30), přičemž v nyní projednávané věci žalobce navíc na území České republiky dlouhodobě neoprávněně pobýval (§ 119 odst. 1 písm. b/ bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c/ bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb.).

Na tomto místě je vhodné pro úplnost dodat, že i správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna. Opačný přístup by totiž mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní správní praxe, která by např. nereflekovala aktuální situaci na úseku vnitřní bezpečnosti státu. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci ústící v absurdní důsledky (ohrožení vnitřní bezpečnosti státu) je samozřejmě nutno odmítnout.

Správní orgány dospěly též ke správnému závěru, že důsledkem správního vyhoštění nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť žalobce, který se cítí zdravý, nemá na území České republiky majetek, závazky, sociální, kulturní ani jiné vazby a všichni jeho příbuzní žijí na Ukrajině.

Ze všech výše uvedených důvodů nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno (není tedy nepřezkoumatelné).

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Jelikož byl žalobci ustanoven soudem zástupce Jindřich Lechovský, advokát, platí hotové výdaje a odměnu za toto zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci žalobce proto soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a doplnění žaloby [viz ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží zástupci žalobce odměna ve výši 6.200 Kč (2 x 3.100 Kč) podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 6.800 Kč. Protože zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o příslušnou zákonnou sazbu této daně (21 %) vypočtenou z přiznané odměny a

náhrady hotových výdajů, v daném případě tedy o částku 1.428 Kč. Zástupci žalobce tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. července 2017

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lucie Marešová